

Puskalövés szakítja félbe vízfolyásszerűen hömpölygő beszédét.

— Magát is figyelik a vadászok. Még mi itt beszélgetünk, amott meglövik az őzet.

— Nem hiszem. A határórség puffangat ilyenkor, hogy mindjárt kész az ebéd.

Igaz is, mennem kell, jól eltelt az idő!

— Olyan nyomon beszélt, mintha megrendeltem volna.

— Örülök.

— Ajánlhatna egy járatos embert Tiszakóródról.

— Járatost, járatost. Vadór legyen?

— Legyen, ha az tudja a maga faluját.

— Kóródon a kavicsbányába vegye az útját, ott dolgozik egy Makay nevű atyafi.

Az kutatja is a faluját, meg tudja is.

Hanem, hallja, ha már mindent gyűjt, Szabó Lőrincre ne haragudjon, itt nyaralt 18-ig papi nagybátyjánál, G. Szabó Mihálynál, a házon emléktábla fityeg. Rajta egy vers. Így szól:

Tiszabecsi tücskök

Szatmár, Tiszabecs, rekkenő nyarak,

húsomba ittam paraszatokat,

húsomba és csontomba fényetek,

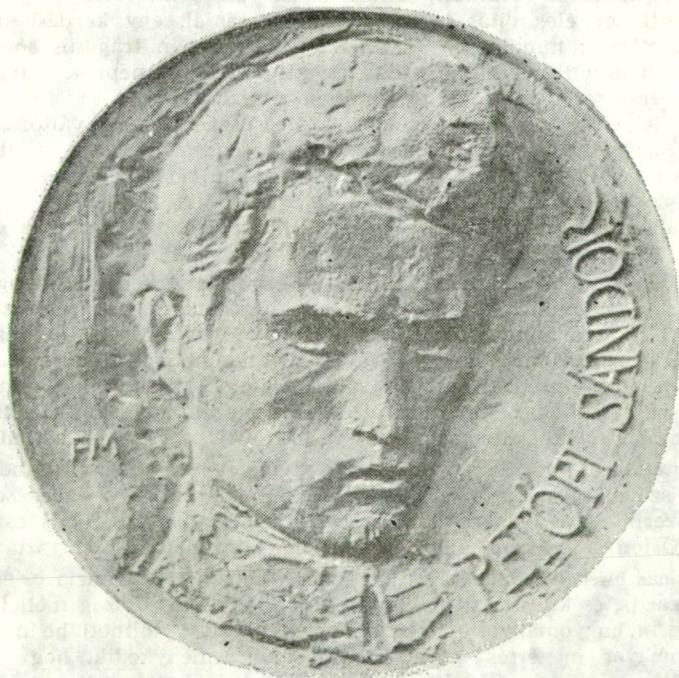
tigrisről napot, szesz lángkék eget,

vad deleket, mikor szinte kigyúl

az árnyék is és menekül, lapúl,

meggy, málna vérét, felforrt temetőt

....

FRITZ MIHÁLY MUNKÁJA